

Отже, ситуаційний підхід має на меті визначення та пошуку кризових ситуацій в режимі реального часу. Керівник, який його проводить повинен брати до уваги теоретичні засади менеджменту та кооперувати їх із практичними навичками та творчим потенціалом. Успіх та ефективність підходу залежать від правильного аналізу факторів та від суб'єктивного підходу самого менеджера. Його розуміння та правильного вибору методів реагування відповідних саме для цієї ситуації.

Список використаної літератури

1. Квасницька Р. С., Дерикот О.М. Аналіз підходів до прийняття управлінських рішень. Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. 2012. № 4. С. 80-83. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vbumb_2012_4_18. (дата звернення: 20.03.2021)
2. Кузьмін О., Петришин Н., Сиротинська Н. Нова парадигма побудови систем менеджменту. Демократичне врядування: науковий вісник ЛРІДУ НАДУ при Президентіві України. 2010. № 6. URL: http://www.lvivacademy.com/vidavnistvo_1/visnik6/fail/Syrotynska.pdf. (дата звернення: 20.03.2021)
3. Полянська А. С. Роль менеджменту знань у ситуаційному управлінні на підприємстві. Стратегія економічного розвитку України. 2014. № 34. С. 157-162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/seru_2014_34_29. (дата звернення: 20.03.2021)
4. Харченко В. А. Системний підхід до стратегічного управління підприємством. Економічний вісник Донбасу. 2013. № 1. С. 157-160. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecvd_2013_1_27. (дата звернення: 20.03.2021)

Науковий керівник: к.е.н. Кравченко О.О.

Кусяка М.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Найважливішим питанням, які відносяться до місцевого самоврядування України визначені Конституцією України, а саме, ч. 1 ст.143 визначає, що територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання; затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання; встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції [1].

Процес децентралізації влади в Україні розпочато з 2014 року із прийняттям Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади, затвердженої Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 році № 333-р, законів України «Про співробітництво територіальних громад» від 17 червня 2014 року, «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 5 лютого 2015 року та зміни до Бюджетного, і Податкового кодексів України – щодо фінансової децентралізації [2].

Розвиток місцевого самоврядування вимагає децентралізації влади, тобто розширення можливостей участі громадянського суспільства у керівництві державою та суспільством, права жителів суспільства приймати рішення незалежно від місцевих проблем.

Розглядаючи питання основних повноважень, які за результатами реформ мають набути органи місцевого самоврядування, необхідно звернути увагу на те, що концепцією передбачається їх оновлене бачення. Так, запропоновано інноваційний підхід, який передбачає розмежування повноважень між різними рівнями місцевого самоврядування за принципом субсидіарності. Тобто планується розподілити повноваження між органами місцевого самоврядування з максимальним наближенням їх до структур, що надають публічні послуги до мешканців громади.

Беручи до уваги питання про те, які ключові повноваження мають отримати органи місцевого самоврядування в результаті реформ, необхідно звернути увагу на те, що концепція дає їм оновлене бачення. Тому пропонується інноваційний підхід, який передбачає розподіл повноважень між різними рівнями місцевого самоврядування відповідно до принципу субсидіарності. Тобто планується розподілити повноваження між суб'єктами місцевого самоврядування в найближчій близькості до структур, що надають муніципальні послуги жителям громади.

Основним повноваженнями органів місцевого самоврядування є забезпечення:

- регіонального розвитку;
- охорони навколишнього середовища;
- розвитку обласної інфраструктури, насамперед обласних автомобільних доріг, мережі міжрайонних та міжобласних маршрутів транспорту загального користування;
- професійно-технічної освіти;
- надання високоспеціалізованої медичної допомоги;
- розвитку культури, спорту, туризму [3].

Органи місцевого самоврядування базового рівня згідно з концепцією повинні забезпечувати:

- місцевий економічний розвиток;
- розвиток місцевої інфраструктури, а саме дороги, мережі водо-, тепло-, газо-, електропостачання і водовідведення, інформаційні мережі, об'єкти соціального та культурного призначення;
- планування розвитку території громади;
- вирішення питань забудови території;
- благоустрій території;
- надання житлово-комунальних послуг;
- організацію пасажирських перевезень;
- організації пасажирських перевезень на території громади;
- утримання вулиць і доріг у населених пунктах;
- громадської безпеки;
- гасіння пожеж;
- управління закладами середньої, дошкільної та позашкільної освіти;
- надання послуг швидкої медичної допомоги, первинної охорони здоров'я, з профілактики хвороб;
- розвитку культури та фізичної культури (утримання та організація роботи будинків культури, клубів, бібліотек, стадіонів, спортивних майданчиків);
- надання соціальної допомоги через територіальні центри;
- надання адміністративних послуг через центри надання таких послуг [3].

Таким чином, затверджений урядом документ дозволяє глибоко переосмислити роль сільської, селищної, міської ради щодо забезпечення основних повноважень. Їх максимальна кількість після реформи повинна бути зосереджена в органах місцевого самоврядування на базовому рівні. Це дасть змогу вирішити нагальні проблеми безпосередньо в суспільстві, тобто забезпечити територіальну доступність суспільства до якісних державних послуг за умови створення достатньої ресурсної бази.

Міське самоврядування є важливою частиною системи соціальної політики, включаючи особисті та державні інтереси місцеві та регіональні інтереси, визнання та достовірність інтересів територіальних громад, які беруть участь у прийнятті рішень, які важливі для громади.

Сьогодні Україна робить лише перші кроки на шляху до децентралізації і економічного зростання Україна, внаслідок чого виникають порушення запланованих строків реалізації її етапів. Створюється необхідне законодавче забезпечення щодо децентралізації, яке поступово із законопроектів перетворюється у Закони України, які є необхідною базою для ухвалення

організаційних та соціально-економічних рішень. Проте виникають певні ускладнення надто повільним формуванням спроможних громад та змінами адміністративно-територіального устрою України через розмежування повноважень між органами держави та самоврядування, між рівнями самоврядування і територіальними органами виконавчої влади. Інформованість суспільства свідчить про наявність проблем в інформаційному забезпеченні процесу децентралізації.

Список використаної літератури

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України. 1996. №30. Ст. 141.
2. Кириченко Ю. М. Місцеве самоврядування в умовах децентралізації влади в Україні [Електронний ресурс] / Ю. М. Кириченко // Юридичний науковий електронний журнал. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: Місцеве самоврядування в умовах децентралізації влади в Україні [Електронний ресурс] // Юридичний науковий електронний журнал. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: http://www.lsej.org.ua/6_2018/58.pdf.
3. Бородин Є. І. Органи місцевого самоврядування як об'єкт реформування в контексті децентралізації влади в Україні [Електронний ресурс] / Євгеній Іванович Бородин // Публічне управління: теорія та практика. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02\(16\)/25.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02(16)/25.pdf).

Науковий керівник: к.і.н., доцент Носань Н. С.

Кучер К.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ І РОЗВИТКУ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Вироблення і реалізація державної політики вимагають формування ефективно діючої системи кадрового забезпечення, в процесі функціонування якої має відбуватися постійне поповнення органів з державної політики, соціальних служб молодими кваліфікованими працівниками, забезпечуватися їх безперервний професійний розвиток. Це необхідна умова для ефективності функціонування галузі, що дозволяє вирішувати як середньострокові, так і довгострокові завдання, здійснювати розробку і реалізацію державних та регіональних програм.

На вдосконалення системи кадрового забезпечення державного і муніципального управління спрямовані адміністративна реформа і реформа державної служби. Однак хід цих реформ переконує, що в багатьох випадках вони не дають необхідного ефекту. І цілком обґрунтовано в зв'язку з цим Т.Є. Кагановська зазначає, що оцінки рівня професіоналізму державних і муніципальних службовців залишаються стабільно негативними [1].

Подолання розриву між цілями кадрової політики і реальною практикою кадрового забезпечення державної політики пов'язано з пошуком, розробкою та застосуванням інноваційних за своєю суттю рішень в управлінні кадровими процесами. Це завдання набуло сьогодні ключового значення. Доречно стверджувати, що без її рішення не може успішно реалізуватися ні один із напрямів державної чи регіональної політики.

Для ефективної реалізації державної політики необхідне забезпечення її висококваліфікованими кадрами, що володіють сучасним особистісно орієнтованим стилем мислення і здатністю до творчості і саморозвитку. Рішення даного завдання вимагає наукового підходу до управління кадровими процесами в органах з державної політики, необхідною передумовою якого є чітка дефініція понять.

Ключове поняття «кадрове забезпечення державної політики» можна розглядати в двох значеннях. У першому значенні під кадровим забезпеченням державної політики розуміється система заходів щодо виявлення, відбору, підготовки, підвищення кваліфікації, перепідготовки кадрів і створення кадрового резерву працівників, зайнятих в цій сфері, що здійснюється в рамках і на основі державної кадрової політики, реалізації її цілей, пріоритетів, принципів. У другому значенні цим поняттям визначаються всі кадри та фахівці, професійно